

Gesturi

Să ud florile,
Să hrănesc pisica,
Să mă spăl pe față, pe mâini,
Să mă pieptăn—mai ales să mă pieptăn,
Să duc gunoiul afară,
Să curăț zăpada din fața casei

Inainte de-a păși în gol.

Incercând s-ajung de partea cealaltă,
Nădăjduind că mâna ta, degetul tău arătător
Imi va arăta calea până la
Adăpost.
Până la dimineața tulbure
de la capătul nopții care întârzie
suspendată zgomotos,
între largi continente.

Oh! Oboseala ochilor nedormiți!
Cutele buzelor, frunții și minții!
Rațiunea rătăcind pe alei de aziluri,
Abandonul, părăsirile, revenirile viclene,
Focul din pântec și norul de fulgi
Zmulși din aripa de aur a înțelepciunii.

Vino acum...

Vino acum,
Am nevoie de respirația ta
Răscolindu-mi patul.
Am nevoie de zvâcnetul trupului tău
Sărind peste pietrele mari,
Am nevoie de pasărea moale, cu buzele tale,
Ciugulindu-mi inima
Bându-mi sângele
Până la ultima picătură.

Vino acum...

Zgârieturi pe fața oglinzii

Oglindă, oglinjoară,
Spune-mi tu adevărul gol-goluț,
Dezvăluie-mi milostivo, ursita
Acuma când iubitul zace înecat
În apele-ți adânci,
Și toamna nesfârșită, nebună,
Se împodobește (din nou)
cu aur de soare.

De ce această risipă regească,
Când nimeni n-o privește, nu o vrea?

De ce coapsa nervoasă, vinul greu,
Când legea nescrisă de gând ne golește
Și timpul netrebnic, hain,
Nerăbdător pândește?

De ce-am rămas cu ochii pironiți asupra-i
Dacă știam că tot ce-mi poate da
Sunt doar
Amărăciunea și foamea?

Veni și ora...

Trotuare sparte, ciobite,
Țigănci frumoase, duplicitare,
cerșind lângă gardul bisericii,
Căldura lunecoasă, copleșitoare,
Drumuri lungi șerpuiind în nădușeala amiezii,
Și rădăcinile nerușinate ale copacilor mari
Revărsate în drum,
Pândind înserarea.

Ochelarii atenți ai portarului suprapuși
Peste cutia toracică a liftului,
Mă urmează până în camera cu pereți pistruiați,
Alterând liniștea străină.

Secundele grele de plâns
Se mișcă anevoie în jurul patului.
Telefonul sfâșie ordinea, strident,
Rochiile, cămășile de noapte, inimi infricoșate zboară prin aer.
Șapte luni dispar din calendarul nostru comun,
Oare cum mai arăți, oare cum mă mai vezi?
Cum ai vrea să te iubesc, iubirea mea?

Ușa liftului se deschide nervoasă,
Degetele tale grăbite bătând,
Porțile noastre închizându-se în urmă,
Incuie înăuntru timpul fierbinte,
Și foamea.

~//~

Lasă-mă să-ți beau sarea din dreptul inimii,
Să-ți beau vinul amar, strâns îmbrățișați
La poalele polului sud,
Să te trăiesc,
Să te respir,
Să te sufoc,
Să-ți redau viața.

Din lutul sfințit
Să-ți ridic o statuie,
Cea mai frumoasă statuie din lume.

Odihnă

Mă ghemuiesc în inima ta
Mă-ncălzesc la flacăra sângelui tău,
Adorm în bătăie surde, monotone,
Hipnotice
Ale tobelor tale
Făurite din piei dulci de căprioare, de cerbi—
Mă lungesc în interiorul unui poem
Pe care mi l-ai scris în nopți de veghe,
Deși femeia din visele tale
Are pielea mai albă decât laptele
Și sânii mai mari decât Zeița Abundenței,

Transfigurată de flăcările mari
De sete, depărtări și neputințe,
Mă închid de bună voie
Între filele împrăștiate pe pat
Și-adorm mângâind cu mâinile arse
Foile de hârtie subțiri, transparent-albastre.

Crezând că înțeleg ce-nseamnă fericirea.

Iarna la ferestre

Frigul sălbatic ne taie respirația.
Zilele-s scurte, aerul de lapte;
Ne strângem unul în altul temători
Și ca să nu lăsăm vreun spațiu între noi
Ne ținem în brațe până când
Amețim de-oboseală.
Atâta energie mi-ai dat, fără să te gândești la nimic
Incât ai rămas gol pe dinăuntru și suferi.
Incerc cu disperare să-ți dau și eu înapoi
Ceva, un crâmpei de viață, o scânteie,
O amintire poate.

Stăm așa, ghemuiți unu-ntr-altul
Respirând cu greutate,
Numărând fiecare secundă ce trece, fiecare minut,
Ca pe o nouă victorie.

Ce bine că și somnul
Coboară odată cu întunericul,
Sfios murmurând
Un cântec dulce de leagăn.
Ce păcat că pe mine
Nu mă mai poate ajunge din urmă.